

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Επιμέλεια κειμένων:
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΥΚΟΦΩΣ

Σελιδοποίηση:
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΥ

Εκτύπωση-βιβλιοδεσία:
PRINTFAIR digital & offset solutions

ISBN: 978-618-5095-30-7

Copyright © 2016 Μανώλης Σιμιτσάκης

Απαγορεύεται η ολική ή η μερική αναδημοσίευση του έργου, καθώς και η αναπαραγωγή του με οποιοδήποτε μέσο, χωρίς σχετική άδεια του συγγραφέα.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΣΙΜΙΤΣΑΚΗΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ●●
ΑΡΑΪ

Κι ο θάνατος το τέλος δεν είναι

ΛΥΚΟΦΩΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μια ιστορία του Μανώλη Σμιτσάκη

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στη Χρύσα
και σε έναν ακόμη Άνθρωπο.*

*Επίσης, είναι αφιερωμένο στο πρώτο βήμα κάθε
ταξιδιού, καθώς το πρώτο βήμα δεν βασίζεται
πουθενά αλλού, παρά μόνο στην Πίστη.
Στην ευαίσθητη αυτή χορδή, που για τον καθένα
συμβολίζεται είτε από έναν θεό, είτε από ένα ον
ή μία έννοια, αυτή την παράλογα παρεξηγημένη
δύναμη που δυστυχώς διαχωρίζει και σκοτώνει κα-
θημερινά ανθρώπους, μα είναι ικανή να δέσει την
πραγματικότητα με τη φαντασία, εάν κατανοηθεί.*

Ας κάνουμε το πρώτο βήμα λοιπόν...

Βιβλίο Β

Πίστη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πεθάνουμε;

Όλα είχαν αλλάξει τριγύρω για τη Μαρία, τον Ηλία και τον Νίκο από τη στιγμή που πέρασαν μέσα από την πέτρινη πύλη στο κτήμα του Γερουλάνου εκείνη τη βραδιά. Τίποτε δεν στεκόταν πλέον πάνω στην ύλη, τίποτε δεν οριζόταν από αυτή, μα μόνο από τον βλαστό μιας άγνωστης μήτρας γαντζώνονταν για να αποκτήσει η κάθε οντότητα μια στοιχειώδη μορφή. Ο λόφος, τα κυπαρίσσια, η πανσέληνος, που προηγουμένως έθεταν το σκηνικό, τώρα δεν έμοιαζαν παρά με άσκοπες ιδέες που μόλις πλάθονταν από τις ρυτιδιασμένες παλάμες αυτής της μήτρας.

Είχαν πεθάνει;

Δεν μπορούσαν να γνωρίζουν και τίποτε δεν θύμιζε το γνώριμο Βίλβετ, τη χώρα των ψυχών. Τα πάντα ήταν προς το παρόν απροσδιόριστα, σκοτεινά και θολά, όπως φαντάζει ο θάνατος στα περισσότερα ανθρώπινα μυαλά, γεμάτα με άστοχες μόνο εικασίες για το άγνωστο, να το κοιτούν ως ένα σύμπαν άρρωστο κι ανάρμοστο.

Όχι όμως, ο θάνατος δεν είναι έτσι. Και οι τρεις αυτοί άνθρωποι, οι τρεις αυτές ψυχές το γνώριζαν αυτό, το είχαν ζήσει ξανά. Γνώριζαν πως το Βίλβετ ήταν το ζευγάρι των πιο όμορφων ρεμβασμών όλων των ποιητών του κόσμου και πως αυτός ήταν ο προορισμός τους. Για εκεί ξεκίνησαν, και

εκεί έπρεπε να καταλήξουν. Εκεί που η ύλη και το πνεύμα είναι ένα.

Το τοπίο φωτίστηκε όταν τρεις φωνές, απόλυτα συγχρονισμένες, ταξίδεψαν από την ανυπαρξία προς το μέρος τους: «Ποιοι είστε;»

Το άλσος στην οδό Μεσσήνης, στο Άνω Καλαμάκι, κουβαλούσε μια ασήκωτη θλίψη σήμερα για τον πατέρα της Μαρίας Αγγέλου, τον Στέφανο Αγγέλου, ο οποίος έκοβε βόλτες ανάμεσα στα πεύκα και τα ελάχιστα κυπαρίσσια. Οι αέριδες του Γενάρη, που είχαν φουσκώσει και ήταν ικανοί να τρυπώσουν ακόμη και μέσα από το παλτό του, ζωντάνευαν το άλσος με μια απόκοσμη και μίζερη για τον ίδιο χροιά. Θαρρούσες πως τα δέντρα θα σου μιλούσαν πάνω στον χορό τους και πως θα άρπαζαν και θα κατέβαζαν τα σύννεφα προς το μέρος σου, έτσι όπως έτειναν σαν σε επίκληση τα κλαδιά τους προς τον αράθυμο ουρανό.

Ο ίδιος όμως δεν ήταν ικανός να αισθανθεί αυτήν τη θελκτική γιορτή. Η αναζήτησή του είχε άλλους σκοπούς, άλλη ήταν η επιθυμία του: Να δει ξανά την χαμένη του κόρη, να κάθεσαι ανέμελη σε κάποιο από τα παγκάκια, όπως συνήθιζε λίγους μήνες πριν. Μια επιθυμία που όσο και να ήθελε να πραγματοποιηθεί, βαθιά μέσα του φοβόταν πως δεν θα εκπληρώνόταν. Κι αν κοιτούσε το κάθε τι στο άλσος που θα μπορούσε να έδινε έστω και ένα στοιχείο για την εξαφάνισή της. Τίποτε όμως. Ο κακομοίρης, έψαχνε σε λάθος τόπο... και διάσταση.

Οι ελπίδες του όμως ζωντάνεψαν όταν ανάμεσα στα πεύκα είδε μια γνώριμη φιγούρα να ανεβαίνει το μονοπάτι προς την πέτρινη πλατεία του άλσους. Πρέπει να ήταν ο Γιώργος, ο φίλος της κόρης του. Δεν είχαν συναντηθεί ποτέ, τον είχε

δει όμως μια δυο φορές μαζί με τη Μαρία, όταν καμιά φορά την έφερνε ή την έπαιρνε από το σπίτι. Ναι, αυτός πρέπει να ήταν. Και τον έψαχνε τόσο καιρό. Εάν γνώριζε πού έμενε, εάν δεν γνώριζε μόνο το μικρό του όνομα, θα του είχε στείλει την αστυνομία να μιλήσει μαζί του. Σίγουρα γνώριζε κάτι για τη Μαρία.

Αμέσως άλλαξε κατεύθυνση και φρόντισε να συναντηθούν οι πορείες τους.

«Καλημέρα», τον χαιρέτησε μόλις τον πλησίασε. Αυτός ξαφνιάστηκε, δεν τον είχε παρατηρήσει. «Ο Γιώργος δεν είσαι;» τον ρώτησε.

«Ναι, εσείς ποιος είστε;» ρώτησε παραξενεμένος τον μεσήλικο γκριζομάλλη άντρα.

«Είμαι ο πατέρας της Μαρίας, Στέφανο με λένε». Εκείνος δεν απάντησε, παρά ένιωσε αμήχανα. Γρήγορα όμως βρήκε τα λογικά του, γνώριζε πως κάποια στιγμή θα συναντούσε αυτόν ή τη μητέρα της Μαρίας, και πως θα ήθελαν να μάθουν οτιδήποτε είχε να κάνει με την εξαφάνισή της. Έτσι, ξεστόμισε την πρώτη ερώτηση που είχε σχεδιάσει για την περίπτωση.

«Έχει πάθει κάτι; Το τηλέφωνό της είναι νεκρό, στο σπίτι σας όσες φορές και να έχω έρθει δεν ανοίγει κανείς. Τι έχει συμβεί; Είναι καλά;», προσποιήθηκε με όση ανησυχία μπορούσε να βάλει στη φωνή του.

«Ηλπίζα πως θα μου απαντούσες εσύ σε όλα αυτά» απάντησε φανερά απογοητευμένος, αν και εν μέρει προσποιούταν κι αυτός. Ήταν ο μόνος τρόπος για να τον καλοπιάνει και να τον φέρει στο σημείο να του εμπιστευτεί κάτι, εάν δεν κατάφερε να εντοπίσει μια αντίφαση στα λόγια του.

«Γιατί; Τι έχει συμβεί;»

«Την έχουμε χάσει, εδώ και τρεις μήνες περίπου. Δεν έχουμε κανένα της νέο, δεν άφησε τίποτε πίσω της. Βγήκε

για μια βόλτα με κάτι φίλες της από τη σχολή που ούτε τις γνωρίζουμε, και από τότε δεν επέστρεψε. Μήπως ξέρεις εσύ ποιες θα μπορούσαν να είναι αυτές οι φίλες της;»

«Δεν έχω ιδέα... Μα πώς χάθηκε; Δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορεί να μην σας είχε πού θα πήγαινε. Ρωτήσατε στο μαγαζί που πήγε;»

«Ρωτήσαμε παντού, και εμείς, και η αστυνομία. Δεν μας έδωσαν κάποιο στοιχείο και δεν ξέρουμε και πολλά για εκείνο το βράδυ...» είπε κομπιάζοντας. «Έχουν περάσει τρεις μήνες και τίποτε... κι η τελευταία μου ελπίδα ήσουν εσύ. Σε ψάχνω καιρό τώρα, μήπως και γνώριζες κάτι.»

«Πραγματικά, δεν είχα ιδέα! Πίστευα πως με απέφευγε, γιατί... είχαμε κάποιες καταστάσεις όχι τόσο ευχάριστες μεταξύ μας. Δεν το πιστεύω αυτό που συμβαίνει... και πριν λίγες μέρες είχα περάσει πάλι από το σπίτι σας για να την βρω» είπε και άρχισε να κόβει κύκλους γύρω από τον εαυτό του. Έπαιζε καλά τον ρόλο του.

«Τι ώρα πέρασες από το σπίτι;»

«Πρωινή ώρα, δεν θυμάμαι ακριβώς...» απάντησε, γνωρίζοντας πως ο πατέρας της δούλευε τις πρωινές ώρες, και πως η μητέρα της δεν θα του άνοιγε σε καμία περίπτωση. Ήταν που ήταν παρμένη, την χτύπησαν στο κεφάλι και όλα όσα συνέβησαν και πλέον βρισκόταν σε μια σχεδόν παρανοϊκή κατάσταση.

«Είσαι σίγουρος για αυτά που μου λες;». Η καχυποψία του ήταν εμφανής και το πρόσωπό του σκοτεινίασε λίγο.

«Φυσικά! Γιατί να μην είμαι;»

«Γιατί γνωρίζω πως τη νύχτα που χάθηκε συναντηθήκατε. Μου είπαν πως τελευταία φορά την είδαν στο πάρκο πίσω από την οδό Ιωνίας να συζητά με κάποιον που μοιάζει στην περιγραφή σου. Μακριά καστανά μαλλιά, μου είπαν πολύ χαρακτηριστικά...»

Τα έχασε στα λόγια του, δεν είχε σκεφτεί την περίπτωση να τους έχουν δει μαζί εκείνο το απόγευμα. Και το χειρότερο από όλα ήταν πως δεν μπόρεσε να κρύψει το ξαφνιασμό του, και ο πατέρας της Μαρίας ήταν έτοιμος να αρπάξει αυτήν την ευκαιρία και να τον στριμώξει στη γωνία. «Τι έπαθες;» τον ρώτησε για να τον πιέσει λίγο περισσότερο. Φαινόταν να είχε καταπιεί όχι μόνο τη γλώσσα του, αλλά και το σαγόνι ολόκληρο. Και εάν ήταν δυνατόν, θα κατάπινε όλο του τον εαυτό, να χανόταν από τα μάτια του πατέρα της.

«Αυτός...» είπε τελικά ο Γιώργος κομπιάζοντας δήθεν, κάνοντας μια μεγάλη προσπάθεια να αλλάξει με φυσιολογικό και δικαιολογημένο τρόπο την έκφρασή του, για το ψέμα που θα ακολουθούσε, «αυτός που πιστεύετε πως εγώ ήμουν ήταν ο λόγος που χωρίσαμε με τη Μαρία... Κάποια στιγμή μπήκε ένας άνθρωπος στη μέση της σχέσης μας... αν μπορεί κανείς να πει σχέση αυτό που είχαμε. Όπως και να έχει... δεν ήμουν εγώ. Ήταν ένα άλλο παλικάρι...». Με έντονες κινήσεις άναψε ένα τσιγάρο, ενώ ο πατέρας της έσκυψε το κεφάλι του, σαν να προσπαθούσε να εντοπίσει την αλήθεια στο έδαφος. Τελικά, αποφάσισε να ξεκινήσει τον διάλογο από την αρχή και σε άλλη βάση.

«Κοίτα... φαντάζομαι πως γνωρίζεις το... συμβάν και όλα όσα της είχαν συμβεί τον περασμένο χρόνο, αφού είσαι ό,τι κοντινότερο είχε σε αυτό το διάστημα». Σε εκείνο το σημείο δεν μπόρεσε να το αρνηθεί ο Γιώργος. Το πενθήμερο ταξίδι στον θάνατο και η νεκρανάσταση της Μαρίας ήταν κάτι που σε κάθε περίπτωση θα γνώριζε. «Φοβάμαι πως όλα αυτά της άφησαν κάτι μέσα της, φαινόταν αυτό πάνω της. Και... χανόταν και παλιότερα για δυο τρεις μέρες, για να έρθει σε επαφή με τη φύση, μας έλεγε. Και δεν είχαμε πρόβλημα με αυτό, καταλαβαίναμε σαν γονείς...» εξήγησε με παύση όμως, γιατί όλη η κατανόηση πήγαζε από την δικιά του την

πλευρά μόνο και όχι και από της μητέρας της. «Αλλά αυτό που φοβάμαι τώρα είναι να μην έχει κάνει καμιά τρέλα...». Στα τελευταία του λόγια άρχισε να λυγίζει η φωνή του σαν κάτι να ήθελε να αποβάλει καθώς ζέσταινε τα χέρια του με την ανάσα του. «Μου είχε πει κάποια πραγματάκια πλαγίως, αλλά όχι κάτι συγκεκριμένο. Μα υποψιάζομαι πως αγάπησε πολύ όλα όσα συνάντησε εκεί τότε. Τόσο, που δεν τη χώρεσε ούτε το ίδιο της το σπίτι.»

Αυτό είναι μια μεγάλη αλήθεια, σκέφτηκε ο Γιώργος... Ο πατέρας της γύρισε την πλάτη στον Γιώργο, ατένισε προς τον Υμηττό, και φάνηκε πως δάκρυα θα σκούπιζε. Πόσο τον λυπόταν τώρα... Αλλά να του έλεγε την αλήθεια, δεν θα το έκανε ποτέ, ήταν εξωπραγματική. Το πιθανότερο θα ήταν να μην τον πίστευε εξάλλου. Ο πατέρας της γύρισε ξανά προς τον Γιώργο.

«Έχω κάνει τα πάντα, η αστυνομία ασχολήθηκε, αλλά δεν βρήκε τίποτε. Είσαι η μόνη μου ελπίδα να τη βρω ξανά. Γι αυτό... εάν γνωρίζεις κάτι, πες το μου, σε παρακαλώ.»

«Κύριε Στέφανε, σας καταλαβαίνω, αλλά εσείς γνωρίζετε περισσότερα από μένα. Η Μαρία ήταν λίγο αλλόκοτη, αλλά δεν ανοιγόταν πλήρως σε κανέναν. Δεν μου έχει πει κάτι, δεν ξέρω πού βρίσκεται. Και όσο πονάτε εσείς, να ξέρετε πως εγώ πονάω περισσότερο...»

«Το ξέρω... Θα μου κάνεις τη χάρη, εάν μάθεις κάτι, να μου το πεις αμέσως;»

Αντάλλαξαν τους τηλεφωνικούς τους αριθμούς – δεν μπόρεσε να το αποφύγει ο Γιώργος αυτό – και έδωσε στον πατέρα της να καταλάβει πως θα ερευνούσε όπως μπορούσε το ζήτημα άμεσα. Ύστερα, δεν είχαν να πουν κάτι περισσότερο κι ο πατέρας της έφυγε, ενώ ο Γιώργος κοντοστάθηκε να κοιτάζει τη φιγούρα του, όπως κάποτε χάζευε τη Μαρία όταν θα επέστρεφε σπίτι της... Του έλειπε απίστευτα πολύ.

Γι' αυτό και είχε έρθει εδώ σήμερα, είχε ανάγκη να μιλήσει στο περιβάλλον που τους ένωσε στη ζωή και τον θάνατο. Κι άνεμος σήμερα... είχε κάτι από τη φύση της, τον χαρακτήρα της. Άστατος και ελεύθερος, κατάμαυρος σαν τα μαλλιά της. Κίνησε προς το παγκάκι που συνήθως κάθονταν όταν συναντιόντουσαν... στο παγκάκι που την είχε ερωτευτεί, στο παγκάκι που είχαν φιληθεί για πρώτη φορά, στο παγκάκι που του είχε αποκαλύψει τα σχέδια της, τον τόπο, ή μάλλον τα πεδία που βρίσκεται τώρα.

«Ε, ρε, τον καημένο τον κυρ-Στέφανο», μονολόγησε. Είχε κάθε δικαίωμα να γνωρίζει, αλλά η Μαρία δεν θα το ήθελε. Αφού δεν τους είχε πει η ίδια, ο ίδιος δεν έπρεπε να αποκαλύψει τίποτε. Και τι να τους έλεγε άλλωστε;

Πως αφότου η Μαρία πέθανε και αναστήθηκε, ενάμιση χρόνο πριν περίπου, είχε επαφή με τον κόσμο των νεκρών; Πως την καλούσαν διαρκώς οι ψυχές του Βίλβρετ, αυτήν και δύο επίσης νεκραναστηθέντες ακόμη, για να σώσουν ολόκληρη την ανθρωπότητα των ψυχών; Να σώσει την ίδια τη μήτρα των ψυχών; Να του φανέρωνε πως αποφάσισε να επιστρέψει σε εκείνα τα πεδία, εκείνο το ατέλειωτο για τον Γιώργο βράδυ, μέσω του μυστήριου κτήματος που βρίσκεται μισό χιλιόμετρο πιο κάτω από τούτο το άλσος;

Να του έλεγε πως, πλέον, στα όνειρά που την έβλεπε, την έβλεπε ως μια νεκρή ψυχή να κρέμεται από τα κλαδιά του δέντρου του Άραϊ, και πως η πνευματική κοινότητα όλου του κόσμου έχει θορυβηθεί από όλα όσα συμβαίνουν στα ανώτερα πεδία;

Να του έλεγε πως σχεδίαζε κι ο ίδιος να πάει να την βρει;

2 Φεβρουαρίου 2007

Η Σελήνη βρισκόταν στην ολοκλήρωσή της ανοίγοντας τις πύλες προς τον Άδη. Ο Πώργος Αναστασίου είχε πάρει την απόφασή του έναν μήνα περίπου τώρα και τίποτε δεν τον έκανε να αλλάξει γνώμη. Ούτε ο Νίκος, ο φίλος του, το κατάφερε με τα χίλια επιχειρήματα που του έθεσε. Τα έβρισκε όλα χωρίς ουσία. Χωρίς εκείνη.

Αλλά δεν ήταν μονάχα αυτή η αιτία για την ξεροκεφαλιά του, όπως έλεγε και ο Νίκος. Είχαν συμβεί πολλά μέσα στο διάστημα αυτό, για όλο τον κόσμο. Είχαν γίνει τόσα, που αποδείκνυαν πως οι πνευματιστές είχαν δίκιο. Και συνήθως, για να πιστέψουμε σε ένα παραμύθι που μας πουλάνε, πρέπει αυτό να πει την τελευταία του κουβέντα. Και την είπε με πολύ ιδιαίτερο και απόλυτο τρόπο, ακριβώς όπως και η φύση...

Έλεγαν πως η μήτρα πέθαινε, και τελικά έτσι έγινε στις δεκαέξι Ιανουαρίου του δύο χιλιάδες επτά. Ή τουλάχιστον, έτσι πίστεψαν πως έγινε, καθώς κανείς δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα, αφού δεν βρισκόταν εκεί για να το δει... Αλλά κάποια σημάδια ήταν πεντακάθαρα. Από την ημερομηνία εκείνη και ύστερα, όλα τα παιδιά πέθαιναν μόλις έβγαιναν από τη μήτρα της μητέρας τους...

Ούτε ένα παιδί δεν γεννήθηκε χωρίς να είναι παραμορφωμένο, χωρίς ζαρωμένο, γερασμένο πρόσωπο και ψυχή. Ούτε ένα παιδί δεν πρόλαβε, έστω και για λίγο, να δει φως, να κλάψει πάνω σε ανθρώπινα χέρια. Κανένας δεν μπόρεσε να τους δώσει, όχι μόνο την απαιτούμενη αγάπη, αλλά και την παραμικρή βοήθεια. Ξεψυχούσαν και παραμορφώνονταν καθώς άφηναν τη μήτρα... Ήταν όλα μια μάζα κρέατος που θύμιζε βρέφος. Στις καλύτερες περιπτώσεις, έμοιαζαν να έχουν μόλις βγει από μηχανήμα κονσερβοποίησης. Με κουλουριασμένα πόδια και κομμένες τις ιγνυακές αρτηρίες, χέρια σαν να ήταν σπασμένα, με αποκολλημένο κάθε κόκαλο από την άρθρωσή του και όσο σφιχτότερα μπορούσαν να βρίσκονται πάνω στο σώμα τους. Τα χέρια βρίσκονταν πολλές φορές βγαλμένα από τη ρίζα του ώμου να αγκαλιάζουν την πλάτη τους όπως θα αγκάλιαζαν το στήθος τους. Σε άλλες περιπτώσεις, οι καρποί είχαν περιστραφεί εκατόν ογδόντα μοίρες με αποτέλεσμα να σπάνε και να αποκαλύπτονται τα τρυφερά τους κοκάλια. Σε άλλες πάλι, τα δάχτυλα ήταν κουλουριασμένα ανάποδα, σε πολλά σημεία συνθλιμμένα ή μπερδεμένα μεταξύ τους, και οι φλέβες τους τόσο κόκκινες και φουσκωμένες! Τόσο έντονα κόκκινες, ξεκινούσαν από την κερκίδα της παλάμης και ταξίδευαν στα μικρά τους κομματιασμένα μπρατσάκια, στο στήθος που προσπαθούσε να συσταλθεί, στην καρωτίδα εάν βρισκόταν και αυτή στη θέση της, σχεδιάζοντας έναν αποτρόπαιο χάρτη κατάρας.

Δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίσει το αίμα της μητέρας από αυτό του σάπιου βρέφους... Μακάρι να μπορούσαν τα χειλάκια τους να μας πουν τι τους συνέβη, αλλά ήταν και αυτά πρησμένα, η γλώσσα τους κολλημένη στον ουρανό και, πάνω από όλα, νεκρά... Μακάρι να μπορούσαν να μας πουν τι ήταν αυτό που είδαν και τρόμαξαν τόσο, που τα μάτια τους μελάνιασαν και οι ίριδες τους άσπρισαν. Αλλά και να μπορούσαν

με κάποιον τρόπο να μας διηγηθούν, δεν θα ακούγονταν μέσα από την άγνωστη κολλώδη ουσία που περιέκλειε όλο τους το σώμα. Κάθε του ήχος θα πέθαινε παγιδευμένος πάνω σε κάθε τετραγωνικό εκατοστό εκείνης της γυαλιστερής σακούλας που είχε εφαρμόσει τόσο τέλεια στα παραμορφωμένα μέλη τους, στο ολάνοιχτό τους στόμα, στα κόκκινα από αίμα ρουθούνια τους...

Μήπως θα μπορούσε να μας εξηγήσει κάποια μητέρα;

Ήταν για όλους κάτι πρωτόγνωρο, μια αηδία που κανείς δεν είχε γνωρίσει ούτε στη χειρότερη φαντασίωσή του. Και η εμπειρία για τις μητέρες των παιδιών ήταν ακόμη χειρότερη. Πριν τα νέα κάνουν τον γύρο του κόσμου, πριν οι μητέρες γνωρίζουν πως το παιδί τους θα γεννηθεί νεκρό, εκείνες ούρλιαζαν στη θέα του τερατόμορφου μωρού τους. Περίμεναν την ευχάριστη αλλαγή για τη ζωή τους και, αντί αυτού, δημιουργήθηκαν ψυχοπάθειες που, για τις περισσότερες γυναίκες, ήταν δύσκολο να ξεπεραστούν. Περίμεναν με λευκή αγάπη το κλάμα του, αλλά εκείνο στεκόταν σαν πίνακας αφηρημένης τέχνης. Βουβό, ασάλευτο, χωρίς δάκρυα, με σπασμένο σβέρκο και να γυαλίζει χάρη στην όμορφή του μεμβράνη. Να γυαλίζει με τη φοβερή του ασπίδα, που σαν το ίδιο να δημιούργησε για να μην μπει στον κόσμο μας. Ούρλιαζε κάθε μωρό σε κάθε μητέρα: 'Δεν σας θέλω, δεν μου αρέσετε, ποια είσαι εσύ που θες να γίνεις μητέρα μου; Είσαι ικανή νομίζεις; Κοίτα με, κοίτα τι γέννησες, κοίτα τι έχεις μέσα σου. Νομίζεις πως είσαι καλύτερη; Χειρότερη είσαι! Δεν υπάρχει ίχνος ομορφιάς μέσα σου... κοίτα τι γέννησες... Προτιμώ να μείνω μέσα στο κουκούλι μου και να παίζω με το αίμα μου παρά με το αίμα των άλλων. Προτιμώ να σας βλέπω νεκρούς μέσα από τα νεκρά μου μάτια παρά να με φάτε ζωντανό. Προτιμώ να τρέφομαι από εμένα και όχι από το καρκινογόνο σας γάλα. Έχω αρκετό αίμα για να πιω... Θέλω να μείνω εδώ! Θέλω να μείνω εδώ!'

Και εκείνες δεν τολμούσαν καν να τα αγγίξουν. Μα τι να αγγίξουν; Ήταν σίγουρες πως τίποτε από όλα αυτά δεν ήταν αληθινό. Δεν ήταν το δικό τους παιδί. Το δικό τους θα έβγαινε με σπαθί και όχι ασπίδα. Με σπαθί, για να κατακτήσει όλο τον κόσμο. Με ομορφιά, για να το θαυμάζουν όλοι. Με μυαλό, για να κάνει όσα δεν έκαναν εκείνοι... *ΟΧΙ! Δεν είναι δικό μου το παιδί!!*

Η πρώτη ώρα γεννήσεων παγκοσμίως ήταν αρκετή για να τεθεί όλη η υφήλιος σε συναγερμό. Κορυφαιοί εξειδικευμένοι γιατροί αλλά και γενετιστές χώθηκαν άμεσα μέσα στα μαιευτήρια για να παρακολουθήσουν το φαινόμενο από κοντά και να πάρουν δείγματα. Άλλοι εξέταζαν προσεκτικά το ιατρικό ιστορικό των γονέων, αλλά όλα φαίνονταν φυσιολογικά. Τα υπερηχογραφήματα δεν είχαν δείξει καμιά ανωμαλία κατά την κύηση και τα βρέφη αναπτύσσονταν φυσιολογικά, γεμάτα με ζωή μέσα στη μητέρα τους. Κατά την εισαγωγή τους, όμως, στον κόσμο μας, κάτι πήγαινε στραβά, τα μωρά συνθλίβονταν σαν τενεκεδάκια από το άγριο χτύπημα μιας αόρατης δύναμης και το σώμα τους απέβαλε εκείνη την αηδιαστική κολλώδη ουσία. Μετά από αυτό, το βρέφος ήταν ήδη νεκρό.

Ώρες αργότερα, ύστερα από παγκόσμιο συμβούλιο, έφτασαν στο συμπέρασμα, και έμενε μονάχα να προχωρήσουν σε εξετάσεις για να αποδείξουν τη θεωρία τους, πως δεν μπορεί να υπάρχει άλλη αιτία από κάποιο νέο είδος ιού. Πίστεψαν πως αυτός ο ιός είχε εξαπλωθεί σε όλη την ανθρωπότητα, και μεγάλωνε αργά αργά μέσα στη μήτρα κάθε μητέρας. Όταν εκείνη κυοφορούσε, ο ιός προσκολλούταν πάνω στο βρέφος σαν παράσιτο. Μόλις το βρέφος ερχόταν σε επαφή με τον αέρα ή όταν έβγαινε από τα υγρά της μήτρας, κάποια χημική

αντίδραση προκαλούσε όλη αυτήν τη ζελατινώδη αύρα γύρω από το σώμα τους με αποτέλεσμα το μωρό να πεθαίνει από ασφυξία. Για όλες τις υπόλοιπες κακώσεις, υπέθεσαν πως πολύ δυνατοί σωματικοί σπασμοί, σε συνδυασμό με τα εύπλαστα οστά του μωρού, έφερναν το σώμα σε αυτήν την κατάσταση. Αλλά και πάλι, μονάχα με εξετάσεις και πειράματα θα ήταν σίγουροι.

Και τότε ήταν που οι μυστικές υπηρεσίες φανέρωσαν πως το ίδιο φαινόμενο είχε συμβεί και σε άτομα ανεξαρτήτως ηλικίας. Πριν από πέντε μήνες περίπου, είχαν βρεθεί νεκροί άνθρωποι στην ίδια κατάσταση, σε διάφορα σημεία του κόσμου. Μετά από εξετάσεις, φυσικά και δεν βρήκαν οτιδήποτε παρά μονάχα πως συνέβη σε όλους ταυτόχρονα. Έκτοτε και μέχρι τώρα, το φαινόμενο δεν είχε εμφανιστεί ξανά...

Εν τω μεταξύ, οι περισσότερες γυναίκες πλέον φοβούνταν να γεννήσουν. Καμιά δεν διατηρούσε την παραμικρή ελπίδα ότι θα ήταν η μοναδική που θα έφερνε στον κόσμο ένα φυσιολογικό μωρό. Έτσι, οι αυτοκτονίες ήταν αρκετές, είτε πέφτοντας από ψηλές γέφυρες και στέγες κτηρίων είτε με χάπια. Κάποια άνοιξε την κοιλιά της με ένα πριονωτό μαχαίρι. Κάποιοι που οραματίζονταν πάντοτε το μέλλον, δημιούργησαν μια αφιλοκερδή υπηρεσία, όπου όσες γυναίκες δεν επιθυμούσαν να γεννήσουν το μικρό τους τερατάκι αλλά ούτε και να αυτοκτονήσουν, ψύχονταν. Ψύχονταν με την ελπίδα πως μια μέρα οι επιστήμονες θα έβρισκαν τον τρόπο να αντιμετωπίσουν τον ιό, θα ανακάλυπταν και τον τρόπο να τις επαναφέρουν στη ζωή, και θα στέφονταν στη συνέχεια ως μητέρες νέας εποχής. Μητέρες που είχαν τη μεγάλη αυτή καρδιά και κατάφεραν να αφήσουν τα πάντα πίσω τους, έτσι ώστε κάποια στιγμή να είναι αυτές που θα έφερναν τη ζωή ξανά στη Γη...

Άλλες αρκούνταν στο να προσπαθούν να ρίξουν παράνομα το μωρό – σχεδόν άμεσα είχε κηρυχτεί παράνομη η έκτρωση παγκοσμίως, μήπως και κάποιο μωρό γεννηθεί φυσιολογικά - και τα κατάφερναν μια χαρά, είτε με τη βοήθεια ιατρών που ήθελαν να ξεφορτώσουν τον ‘συνάνθρωπό’ τους από την εμπειρία είτε μόνες τους με βάνουσες μεθόδους.

Λίγες μέρες αργότερα και ενώ η επιστήμη δεν είχε καταφέρει να βρει την αιτία του φαινομένου, η ορθόδοξη και η καθολική εκκλησία άρχισαν να διαδίδουν, με πιο τρανταχτή φωνή, πως όλα αυτά είναι τιμωρία του Θεού. «Δεν είμαστε πλέον άξιοι να κρατάμε το μυστικό της ζωής. Νομίζατε πως γνωρίζατε τον Θεό; Πως θα μας άφηνε πάντοτε να δρούμε ανεξέλεγκτα; Νομίζατε πως μπορούσατε να τον ξεχάσετε; Όχι! Πάντοτε παρακολουθούσε υπομονετικά, για να αποφασίσει εάν θα μας αλλάξει συνείδηση με τον τρόπο του. Και από ό,τι φαίνεται, αποφάσισε. Και εσείς, κύριοι, τώρα, πάλι τον αψηφάτε και ψάχνετε επιστημονικές λύσεις. Σηκώστε επιτέλους τα χέρια ψηλά! Είναι η ώρα να παραδοθούμε! Σηκώστε τα χέρια και μεγαλόφωνα μετανοήστε στο όνομα Του Κυρίου. Αφήστε στην άκρη όλα τα εργαλεία του Διαβόλου που τόσο απλόχερα σας έχει δώσει και προσπαθήστε! Προσπαθήστε για τα αξιώματα Του! Ας μη γράψουμε άλλη ιστορία... ας γράψουμε νέες προσευχές...»

Στην πλευρά του κόσμου που χαρακτηρίζεται ως ανατολική - χαζό δεν είναι, όταν η Γη είναι σφαιρική; -, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Δεν πίστευαν πως έπρεπε να μετανοήσουν για κάτι, να τους δεχθεί ο θεός τους, αλλά πως έπρεπε να τον δεχθούν εκείνοι. Σύμφωνα με όλα όσα συνέβησαν αλλά και τις πεποιθήσεις τους, θεώρησαν πως τούτη η ζωή είναι και η τελευταία τους. Δεν θα γεννιόνταν ποτέ ξανά. Ήταν η εποχή

που το μακρύ τους ταξίδι στη ροή του κόσμου, η περιπλάνηση των ψυχών τους ανάμεσα στις άλλες είχε τελειώσει. Και ήταν έτοιμοι να γίνουν ένα με το σύμπαν. Και αυτό για κάποιους σήμαινε ότι έπρεπε να σπεύσουν για τον καθαρισμό, τη βελτίωση της ψυχής τους.

Όσοι κουβαλούσαν πάνω τους βαριές αμαρτίες από προηγούμενες ζωές είχαν πανικοβληθεί, καθώς τα χρονικά περιθώρια ήταν στενά. Θεώρησαν ότι θα πεθάνουν χωρίς να είναι έτοιμοι και πως θα χαθούν για πάντα, κοιτάζοντας από μακριά όλους τους υπόλοιπους, ενοποιημένους, χωρίς να έχουν μια ακόμη ευκαιρία να απαλλαγούν από τη βρωμιά τους. Άλλη κόλαση κι αυτή...

Άλλοι ανατολίτες ένιωθαν έτοιμοι χρόνια τώρα, αλλά δεν ήθελαν να αφήσουν τον κόσμο σε τέτοιο χάλι. Άνηκαν σε εκείνους που είχαν καταλάβει από την αρχή πως κάτι δεν πήγαινε καλά με το Όλο. Και ποια ευχαρίστηση να βρουν από την ένωσή τους με ένα σακατεμένο σύμπαν; Έπεσαν με τα μούτρα και όλη τους τη θέληση σε διάλογους με οντότητες και στην αναζήτηση στα αρχεία της Ακάσα για να βρουν την αιτία...

Οι ορθολογιστές, που πιστεύουν μονάχα σε ό,τι βλέπουν, αλλά ξεχνούν πόσα ασύρματα δίκτυα συσκευών υπάρχουν και πως δεν είναι τα πάντα μετρήσιμα σε αυτόν τον κόσμο, προβάλλονταν από διάφορες εκπομπές τηλεόρασης και ραδιοφώνου, προσπαθώντας να συνεντίσουν τους ανθρώπους και να τους απομακρύνουν όχι μόνο από τη θρησκεία τους, αλλά και από κάθε επιτήδειο που προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την κατάσταση. Ναι, βέβαια... Υπήρχαν και τέτοιοι... Έκαναν την εμφάνισή τους την πρώτη κιόλας μέρα και τους συναντούσε κανείς σε κάθε χώρα και σε κάθε κύκλο.

Ανάμεσά τους βρέθηκαν πολλοί Ορθόδοξοι ιερείς που δήθεν εξόρκιζαν το κακό πνεύμα από το μωρό, λες και

βρίσκονταν στη Λατινική Αμερική. Υπήρχαν άλλοι, μάγοι ή τσιγγάνοι, που ισχυρίζονταν πως όλα αυτά μπορούσαν να ξεπεραστούν με μαγικά βότανα και ξόρκια ή ενεργειακούς λίθους.

Φυσικά, κανένας τους δεν μπορούσε να στήσει μια μεγάλη επιχείρηση, καθώς η απάτη είχε ημερομηνία λήξης. Τριγυρνούσαν από μαιευτήριο σε μαιευτήριο σαν πλανόδιοι πωλητές ή ασφαλιστές για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Ένα εκατομμύριο άνθρωποι πέθαιναν κάθε μέρα, κανένας δεν γεννιόταν, και πάλι υπήρχαν άτομα που εκμεταλλεύονταν τον πόνο και τον πανικό του συνανθρώπου του... Πάντοτε θα υπάρχουν ηλίθιοι...

Οι Ηνωμένες πολιτείες ερευνούσαν για νέα κοιτάσματα πετρελαίου στον Βόρειο Πόλο...

Όλο αυτό το διάστημα, από την απόφαση μέχρι την πραγματοποίησή της, ο Γιώργος είχε κόψει το κάπνισμα και συνήθως θα τον έβρισκε κανείς στο κρεβάτι του σε στάση λωτού να εξασκεί τις πνευματικές του δυνάμεις. Φυσικά, δεν κατάφερε πολλά πράγματα. Δεν γίνεται κανείς Μέρλιν σε έναν μήνα, αλλά φάνηκε η πρόοδος του. Δεν έφτασε το επίπεδο της Μαρίας, ούτε έζησε ξανά εκείνη τη μνημειώδη στιγμή του στο μπαρ, αλλά μπορούσε συνειδητά πλέον να ακούει τις σκέψεις κάποιων ανθρώπων, να κινεί με τη δύναμη του νου αντικείμενα μικρού βάρους, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια. Επίσης, ήταν ικανός πλέον να εκπέμπει μικρές λάμπες από τα χέρια του, σύντομης χρονικής διάρκειας όμως.

Αλλά ήταν ικανοποιημένος για όλα αυτά. Ήταν ικανοποιημένος, διότι πίστευε πως η πνευματική του ανάπτυξη θα τον καθιστούσε άξιο για τη σημερινή νύχτα. Ναι, σήμερα θα

ξεκινούσε το ταξίδι του στον κόσμο των νεκρών, και ένιωθε πως θα μπορούσε να επικοινωνήσει με τα δέντρα χωρίς δυσκολία.

Στους γονείς του δεν ανέφερε τίποτε. Θα του έλειπαν πάρα πολύ, και σίγουρα θα ανησυχούσαν, αλλά ήταν καλύτερα για όλους να μη γνωρίζουν τίποτε... Ίσως έβρισκαν το τετράδιό με τις σκέψεις του και να καταλάβαιναν κάποια πράγματα... Θα το άφηνε εδώ, ελαφρώς φανερό ανάμεσα στα βιβλία του.

Και τώρα, βρισκόταν ανάμεσα στα κυπαρίσσια, στην αγκαλιά τους. Φυσούσε άγρια απόψε και οι μυτερές κορφές τους πηγαينوέρχονταν σαν εκκρεμή, ορίζοντας έναν αρχέγονο και μυστικιστικό ρυθμό που θα συντελούσε στη σημερινή του απόπειρα να καβαλήσει τον θάνατο. Ήταν ζωντανά αυτά τα δέντρα, τον καλούσαν να το κάνει με τον χορό τους.

Μάζεψε τα μαλλιά του σε κότσο, να μην του αποσπάσουν την προσοχή με τόσο άνεμο στο τόλμημά του, και πήρε στάση λωτού στο έδαφος, ακριβώς στο κέντρο του κύκλου που σχημάτιζαν τα κυπαρίσσια. Πήρε αρκετές βαθιές αναπνοές κρύου αέρα, με τα μάτια του κλειστά να κολυμπούν στο κενό του οποίου ο πυθμένας βρισκόταν εκατομμύρια έτη φωτός από τον ίδιο. Γνώριζε, όμως, πως, μόλις τον έφτανε, η πραγματική υφή της ύλης θα έλαμπε.

Χρώματα, χρώματα παντού. Ζωηρά σχήματα από χρώματα ανακατεύονταν, μπερδεύονταν, ξεδιαλύνονταν φτιάχνοντας είτε τυχαίες μορφές είτε πασίγνωστες, χτισμένες σαν από υφάσματα, βελούδο που ανέπνεε. Φούσκωναν και ξέπνεαν κάθε τόσο για να δώσουν ζωή στη διάσταση αυτή, μέχρι που προβλήθηκε η εικόνα του τόπου που βρισκόταν. Η ουσιαστική, αιθερική πλάση, με τον πυρόξανθο λόφο και τα απαλά στρώματα πορτοκαλί άχλης να πλέουν πάνω του ενώ

παραπέρα σχηματιζόταν η ανεμώδης μορφή των δέντρων. Η εμπειρία και η εικόνα ήταν τόσο συναρπαστική, που παραλίγο να χάσει την αυτοσυγκέντρωσή του από τη συναισθηματική φόρτιση - τουλάχιστον, η απειρία του τον έκανε να πιστέψει πως θα την έχανε.

Στιγμές αργότερα, τρεις φανταχτερά άσπρες σφαίρες εμφανίστηκαν μέσα από την ομίχλη, οι οποίες περιστρέφονταν γύρω από τον εαυτό τους και, με ιδιαίτερη ζωηράδα, τον πλησίασαν. Στη συνέχεια, τον περικύκλωσαν διαγράφοντας ακανόνιστες τροχιές γύρω του με μεγάλη ταχύτητα.

Εκείνος δεν τα 'χασε. Γνώριζε πως ήταν κάποιο είδος αναγνώρισης, ανίχνευσης. Και μάλλον έτσι ήταν τελικά, καθώς λίγο αργότερα σταμάτησαν και στάθηκαν μπρος του και λίγο ψηλότερα από το πρόσωπό του, για να σχηματίσουν ένα τρίγωνο. Η λάμψη τους ενισχύθηκε και ξεκίνησαν να κινούνται κυκλικά, με τέτοιο τρόπο που, από το ίχνος της τροχιάς τους, σχηματιζόταν μια Τρικουέτρα, που άλλαζε χρώματα ρυθμικά. Παρέμεινε στον αέρα, ακόμη και όταν οι σφαίρες σταμάτησαν να κινούνται.

Μία από αυτές πλησίασε το πρόσωπό του.

«Χαίρε» είπε μια βαριά φωνή και η σφαίρα τρεμόσβησε. «Άνοιξε τα μάτια σου και τα αυτιά σου. Είμαστε παντού». Εκείνος υπάκουσε, αναδύθηκε χαλαρά και αντίκρισε τρεις γυμνούς πανύψηλους γέροντες καθώς οι ψίθυροί τους έφταναν στα αυτιά του: «Ποιος είναι αυτός;», «Δεν είναι», «Να μη γίνει, αν δεν είναι», «Ποιος;».

Το ανήσυχο αυτό κλίμα ενίσχυαν καυτοί άνεμοι που έπνεαν πάνω του, σαν κάπου δίπλα να υπήρχε ένα καμίνι, μια κόλαση που έβγαζε όλο της το ζουμί πάνω στον ίδιο και στα κατάλευκα γερασμένα κορμιά. Από έναν ουρανό δίχως σύννεφα, παχιές νιφάδες χιονιού έσταζαν για να ακουμπήσουν απαλά πάνω στο έδαφος, αγνοώντας τους δυνατούς

και καυτούς ανέμους που ακόμη και τα δέντρα κόντευαν να ξεριζώσουν. Και κάπου μακριά, αδιευκρίνιστο το που, μια τσιριχτή μελωδία ηχούσε. Φλογέρα πρέπει να ήταν, το μαγικό ραβδί του δάσους, που με τις νότες της έκανε τη γη, τον λόφο κάτω από τα πόδια του, να σαλεύει. Έμοιαζαν όλα με συμπαντική ενορχήστρωση, όλα ζωντανά, όλα πλήρη και άπειρα. Όμορφα και ξένα, βαριά και αγέρωχα.

Όταν παρατήρησε μια τυχαία νιφάδα να προσγειώνεται πάνω του, συνειδητοποίησε πως ήταν γυμνός και ο ίδιος... στη θέα έλλειψης του ανδρισμού του, θυμήθηκε τα λόγια της Μαρίας: *«Κανέννας μας δεν είχε γεννητικά όργανα. Είναι ένα άτριχο κενό σημείο»*. Άρα, είμαι νεκρός. Όπως και οι γέροντες άλλωστε... *Ακόμη έχω αφαλό όμως... Άρα, δεν βρίσκομαι σε κάποιο σημείο του Βίβλετ, δεν έχω μπει ακόμα σε αυτό...*

«Ποιος είσαι;» ρώτησε τελικά ένας από τους τρεις και οι ψίθυροι μεταξύ τους έπαψαν. Τα πρόσωπα όλων πέτρωσαν σαν να βρίσκονταν αιώνες στην αυστηρή αυτή έκφραση.

«Γιώργο Αναστασίου με λένε» απάντησε προσπαθώντας να φανεί όσο πιο σοβαρός μπορούσε για να κερδίσει τον σεβασμό τους.

«Δεν σε ρώτησα ποιος ήσουν, ποιος είσαι σε ρώτησα». Η απάντησή του τον μπέρδεψε ελαφρώς, μα δεν έπρεπε να ξεχνά με ποιους είχε να κάνει.

«Είμαι αυτός που ήμουν, μα τώρα είμαι νεκρός.»

«Νεκροί υπάρχουν μόνο για όσους δεν ξέρουν τι είναι ζωή. Αλλά για να ξέρεις τι είναι ζωή, πρέπει να ξέρεις ποιος είσαι. Ποιος είσαι;». Τα βλέμματα και των τριών γερόντων δεν έπαιζαν καθόλου. Φαινόταν ξεκάθαρα πως ήθελαν μια αντάξια του κύρους τους απάντηση για γίνουν πιο φιλικά. Αλλά ο Γιώργος τα έχασε για μια ακόμη φορά. Τι να απαντούσε τώρα; Ένα κουβάρι συνειρμών άρχισε να ξετυλίγεται. *Μα ο Γιώργος είμαι... τι να είμαι τώρα; Εδώ πιο κάτω μένω... Έχω*

έρθει πολλές φορές εδώ... σίγουρα με έχετε ξαναδεί. Ο φίλος της Μαρίας που γνωρίσατε πριν πέντε έξι μήνες. Από εδώ πέρασε και εκείνη με άλλους δύο. Η Νιλί... Απ! Αυτό είναι! Το θέλουν κωδικοποιημένο...! «Κατάλαβα... δώστε μου λίγο χρόνο...», αποκρίθηκε με την ελπίδα να ακούσει τη φράση: 'Βεβαίως, αγαπητέ μου, με το πάσο σας'. Αλλά απάντηση δεν πήρε καμιά, μήτε μορφασμό. Έσκυψε και άρχισε να γράφει σκαλίζοντας το χιόνι, προσπαθώντας να θυμηθεί τον κώδικα που τόσο είχαν παιδευτεί να αποκρυπτογραφήσουν πριν από μερικούς μήνες.

Λοιπόν, έχουμε και λέμε... Θυμήσου... 'Ο' και 'Σ' γίνονται 'ΑΣ'. Το θυμάμαι καλά αυτό... Το 'Γ' γίνεται 'Ε' από τον Ηλία σε Ωρείς. Το 'Ω' σε 'Η' από το κτήμα Τραχώνων σε Βλιθήμημ... Το 'Ρ' σε 'Λ' από το ίδιο... .. όχι, ρε... Δεν θυμάμαι το 'Γ'... θυμήσου... Ποιο όνομα είχε 'Γ'; Τράχωνες, Μαρία, Νίκος, Ηλίας, Φειδίας... Πώς τον έλεγαν τον άλλον; Πλούταρχος... Τίποτε!! Δεν είχαμε ποτέ αυτό το γράμμα!! Δεν χρειάστηκε ποτέ να βρούμε σε ποιο αντιστοιχεί! Πού σου γαμώτο!

Ξεφύσηξε, προσπαθώντας ίσως να αποβάλει το άγχος του. Οι γέροντες ούτε που αντέδρασαν. Ακίνητοι στέκονταν από πάνω του σαν τους πιο σοβαρούς κριτές. Το βλέμμα του πλανήθηκε στα δικά τους ζητώντας μια βοήθεια, όπως των αδιάβαστων μαθητών κατά τη διάρκεια εξετάσεων. Πόσο χρόνο έχω; Μπορώ να κάτσω όλο το βράδυ εδώ; Μήπως φύγουν οι δύο και μένει ο ένας στο τέλος, ψιθυρίζοντάς μου την απάντηση;

Πιόργο, ηρέμησε... σκέψου, σκέψου... Δεν υπάρχουν και τόσα πολλά σύμφωνα που δεν είχαμε βρει... Ποια είχαν μείνει; Έπεσε πάλι με τα μούτρα στο χιονοτετράδιό του. Σκάλισε όλα όσα είχαν αποκωδικοποιήσει και του περίσσεψαν πέντε γράμματα. Το 'Ζ', το 'Ξ', το 'Π', το 'Φ' και το 'Ψ'. Κάποιο από αυτά αντιστοιχούσε στο 'Γ'. Άντε, όμως, τώρα να διαλέξει.

Έπρεπε να βρει ποιο από αυτό έχει κάποια σχέση με το 'Γ'. Ποια λογική κρυβόταν πίσω από όλα αυτά; Δεν μπόρεσε να βγάλει άκρη με τίποτε και, ύστερα από λίγο, σηκώθηκε από το έδαφος και είπε αποφασιστικά.

«Κοιτάξτε... Πρέπει οπωσδήποτε να με αφήσετε να περάσω. Πρέπει να πάω στο Βίλβρετ.»

«Βίλβρετ;» τον ρώτησε και τον πλησίασε εκείνος που καθόταν πίσω από τους άλλους δύο κολλώντας τη μούρη του στη δικιά του. «Ένας ζωντανός δεν έχει καμία θέση με τους νεκρούς. Γιατί θες να μπει στο Βίλβρετ;»

«Γιατί τίποτε δεν πάει καλά...». Κανείς τους δεν απάντησε. «Λοιπόν. Μισό λεπτό...», αναστέναξε και προσπάθησε να συγκεντρωθεί για να μη νευριάσει. Ήταν εξαιρετικά λεπτές οι ισορροπίες και έπρεπε να τις διατηρήσει εάν ήθελε να τον αφήσουν να περάσει. Δεν μιλούσε και με τίποτε τυχαίους τύπους στον δρόμο... «Με ρωτήσατε στην αρχή ποιος είμαι... Δεν ξέρω ποιος είμαι, αλλά γνωρίζω τους Βλέινγας, που ήρθαν σε τούτο το σημείο πριν λίγο καιρό.»

«Εάν δεν ξέρεις ποιος είσαι, γιατί να γίνεις;» ρώτησε ένας από τους γέροντες χωρίς να δείξει ίχνος επιείκειας.

«Θα σας πω ξανά πως στο Βίλβρετ τίποτε δεν πάει πλέον καλά. Έχουν τα πάντα σχεδόν καταστραφεί, απ' όσο γνωρίζω. Ο Φειδίας δεν σας έχει ενημερώσει;»

«Δεν γνωρίζουμε κανένα Φειδία» απάντησαν και οι τρεις ταυτόχρονα.

«Ο Δοεχίς.»

«Ούτε κάποιον Δοεχίς γνωρίζουμε.»

Ο Γιώργος θεώρησε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν είναι δυνατόν να μη γνωρίζουν κάποιον από αυτούς που ανέστησαν τη Μαρία. Μήπως γνωρίζουν κάποιον άλλον;

«Τον Πλούταρχο ή Τραύβιλθας; Τον γνωρίζετε;»

«Ούτε.»

«Μισό λεπτό πάλι. Εσείς εδώ, δεν επικοινωνείτε με το Βίλβεντ; Ποιοι είστε;»

«Εσύ τι είσαι;» ρώτησαν και οι τρεις ταυτόχρονα.

«Εγώ... εγώ τώρα δεν ξέρω. Νεκρός υποθέτω.»

«Τι είσαι; Ποιος είσαι;» επανέλαβαν.

Ο Γιώργος δεν ήξερε τι να απαντήσει και είχε αρχίσει να κουράζεται. Θα αρκούσε να τους πει το κρυπτογραφημένο όνομά του με ένα από τα πέντε γράμματα; Να έλεγε ένα στη τύχη; Κάποιο θα ήταν το σωστό. Ήταν όμως και πολύ πιθανό να έχανε την ευκαιρία μια για πάντα, εάν απαντούσε λάθος. Να προσπαθούσε να αποσπάσει περισσότερες πληροφορίες για τους ίδιους; Το προσπάθησε ήδη, αλλά δεν έβγαλε πουθενά. Συνέχεια γύριζαν στην ίδια ερώτηση: 'Ποιος είσαι; Τι είσαι;'. *Τι θα μπορούσα να είμαι τώρα που δεν είμαι νεκρός αλλά ούτε και ζωντανός. Είμαι μια οντότητα στον αέρα; Χωρίς όνομα; Ίσως. Υπάρχουν και τέτοιες. Αλλά κάθε μία έχει μια ξεχωριστή ιδιότητα. Κάτι που τη χαρακτηρίζει μοναδικά. Και αυτό δεν ισχύει μονάχα για τις οντότητες, αλλά για κάθε τι που ορίζεται με ένα όνομα. Σωστά; Σωστά. Άρα; Μια ιδιότητα χρειάζεται να τους δώσεις, Γιώργο... μια ιδιότητα... Τι σε χαρακτηρίζει;*

«Είμαι ο σύντροφος της Νιλέι» απάντησε με απόλυτη σοβαρότητα.

Οι γέροντες δεν περίμεναν ποτέ να ακούσουν κάτι τέτοιο. Δεν ήθελαν μια τέτοιου είδους απάντηση, και αυτό ήταν σίγουρο, αλλά ένας από τους τρεις έγεννε στους υπόλοιπους για να απομακρυνθούν και εκείνοι υπάκουσαν. Στάθηκαν λίγο πιο πέρα, ίσα ίσα να μην ακούγονται από τον Γιώργο. Ο ίδιος προσπάθησε να ακούσει, αλλά μονάχα ψίθυροι έφταναν στα αυτιά του. Μπορούσε, όμως, να δει τα βλέμματα των δύο τουλάχιστον. Ήταν ήρεμοι, ενώ ο τρίτος φαινόταν να εξηγεί κάτι προσπαθώντας να επιβληθεί, καθώς κινούσε τα χέρια του

άτακτα και αναστατωμένα στον αέρα. Παρόλο που δεν είναι άνθρωποι, σκέφτηκε ο Γιώργος, έχουν μια δόση ανθρωπιάς. Μακάρι να καταλάβουν και να τον αφήσουν. Μακάρι να γίνουν περισσότερο άνθρωποι.

Επέστρεψαν με πιο εκφραστικά πρόσωπα από πριν έχοντας παράλληλα αποκτήσει μια ιδιαίτερη, πιο όμορφη λάμψη πάνω τους.

«Εσείς οι άνθρωποι έχετε μεγάλο πρόβλημα. Βάζετε τους συναισθηματισμούς πάνω από όλα και δεν αφήνετε τα πράγματα να λειτουργήσουν όπως πρέπει. Επειδή πήγε η Νιλέι στο Βίλβεντ, πρέπει να πας κι εσύ; Δεν το καταλαβαίνουμε αυτό. Η Νιλέι πάντοτε άνηκε στο Βίλβεντ και γι' αυτό επέστρεψε. Εσύ, γιατί να πας;»

«Γιατί όπως σας είπα και πριν, Βίλβεντ μπορεί και να μην υπάρχει πλέον. Είμαι το μόνο άτομο που γνωρίζει γι' αυτό και νιώθω πως πρέπει να βοηθήσω όσο μπορώ την κατάσταση. Και η Νιλέι γι' αυτό γύρισε ξανά, αλλά πολύ φοβάμαι πως δεν τα κατάφερε και ότι με χρειάζεται. Ήρθε στα όνειρά μου και ζήτησε τη βοήθειά μου.»

«Τα όνειρα είναι όνειρα και οι ελπίδες ελπίδες. Δεν είναι λόγος αυτός να εισάγουμε κάποιον που δεν πρέπει να εισαχθεί» απάντησαν και οι τρεις αρχίζοντας να παίρνουν πάλι αυτό το αινιγματικό και αυστηρό ύφος, κάτι που άρχισε να εξοργίζει τον Γιώργο πάλι.

«Γιατί δεν με αφήνετε; Αφού εάν θέλω, υπάρχει και άλλος τρόπος μπω στο Βίλβεντ. Θα μπορούσα πολύ άνετα να αυτοκτονήσω και να μπω.»

«Δεν θα το έκανες καθόλου άνετα, αυτός είναι και ο λόγος, άλλωστε, που βρίσκεσαι εδώ.»

«Θα το κάνω, εάν δεν μου αφήσετε άλλη επιλογή... Απλά, διάλεξα την πύλη αυτή για να μπορέσω να γυρίσω πάλι πίσω.»

«Ποιος σου είπε κάτι τέτοιο;»

«Μα όλοι οι υπόλοιποι πώς γύρισαν;»

«Μέσω διαδικασιών που δεν πρέπει να γνωρίσεις. Δεν είσαι κάποιος που πρέπει να γνωρίζει. Και... τι ακριβώς θες να μας πεις; Θα είσαι εσύ αυτός που θα σώσει το Βίλβεντ και μετά θα έρθεις πάλι στη Γη; Αφού θες να το σώσεις, γιατί να μη μείνεις σε αυτό; Δεν αγαπάς το Βίλβεντ, τη Νιλί αγαπάς.»

«Πάνω από όλα, ναι. Αυτήν.»

«Θα μπορούσες δηλαδή, εάν ήταν του χεριού σου, να πάρεις τη Νιλί από το Βίλβεντ και να έρθετε πίσω στη Γη. Δεν σε ενδιαφέρει το Βίλβεντ καθόλου...»

«Έρχεται σε δεύτερη μοίρα για εμένα, ναι», παραδέχτηκε... Ένωσε πως δεν υπήρχε περίπτωση να τον αφήσουν να περάσει, αλλά αυτή ήταν η αλήθεια.

Ο γέροντας απομακρύνθηκε παρασύροντας και τους άλλους δύο πάλι μαζί του. Τα μουρμουρητά ανάμεσά τους άναψαν μονομιάς. Πολύ συχνά γύριζαν, του έριχναν μια καχύποπτη ματιά και χώνονταν πάλι στη συζήτησή τους.

Τούτη τη φορά δεν επέστρεψαν το ίδιο σύντομα και ο Γιώργος σκεφτόταν διάφορα καταστροφικά σενάρια. Και έτσι όπως τους τα είπε άλλωστε, πώς να τον αφήσουν να μπει στο Βίλβεντ; Άλλωστε, ήταν κατηγορηματικοί. Δεν επιτρέπεται να μεταφερθεί, εάν δεν υπήρξε κάποτε σε αυτό. *Αλήθεια, από ποιον δεν επιτρέπεται; Υπάρχει κάποιος ανώτερος που τους καθοδηγεί; Που έχει θέσει τους κανόνες και αυτοί τούς εκτελούν; Και εάν αυτός δεν είναι ο Φειδίας ή ο Πλούταρχος, ποιος θα μπορούσε να είναι; Δεν θα γνώριζαν για την κατάσταση εάν υπήρχε ανώτερος; Μπα, δεν μπορεί. Οι ίδιοι αποφασίζουν. Γι' αυτό και οι συνεδριάσεις μεταξύ τους. Για να αποφασίσουν εάν θα με αφήσουν να περάσω ή όχι. Βέβαια, εάν εγώ ήμουν στη θέση τους, δεν θα με άφηναν. Δεν υπήρχε περίπτωση. Αλλά μπορώ να ελπίζω. Μπορεί το ότι ήμουν απολύτως ειλικρινής απέναντί τους να τους κάνει να με λυπηθούν. Το παιδί είναι*

ειλικρινής και έχει κότσια. Είναι πραγματικό παλικάρι, ας το αφήσουμε!'. Μπορεί, ποτέ δεν ξέρεις...

«Λοιπόν, κάτι σκεφτήκαμε για 'σένα... Πιστεύουμε πως αυτό που θα σου προτείνουμε, εξυπηρετεί και εμάς αλλά και εσένα. Δεν είναι αυτό που ακριβώς ζητάς, αλλά δεν έχεις και άλλη επιλογή έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα...»

«Πείτε μου...»

«Γνωρίζεις αρκετά... Δεν σε χαρακτηρίζει η ωριμότητα που χαρακτηρίζει τους ανθρώπους που φτάνουν ως εδώ, αλλά έφτασες. Και αυτό σημαίνει πως έχεις μια καλοστεκούμενη αντίληψη του κόσμου, η οποία μπορεί να εμπλουτιστεί. Θα σε αφήσουμε να περάσεις προς το Βίλβρετ...»

Ήταν έτοιμος να ξεφωνίσει θριαμβευτικά από την απρόσμενη έκβαση, αλλά συγκρατήθηκε λόγω των περιστάσεων και αρκέστηκε στο να τους ευχαριστήσει με όλη του την ψυχή.

«Αλλά θα φέρουμε τη Νιλέι πίσω...»

«Ορίστε;» ρώτησε με την έκπληξη να τον χαστουκίζει.

«Δεν γίνεται διαφορετικά. Είναι ο μοναδικός τρόπος για να είμαστε σίγουροι πως δεν θα στραβωθείς από το πάθος σου για τη Νιλέι αλλά και για να είμαστε εντάξει με τους κανονισμούς του κόσμου.»

Ο Πώργος βρέθηκε σε ένα αναπάντεχο δίλημμα. Δεν περίμενε ποτέ του κάτι τέτοιο. Και εάν το δεχόταν, η Μαρία θα τον μισούσε. Θα τον μισούσε που την έφερε πίσω... Αλλά από την άλλη, εκείνη ήταν που ζήτησε στο όνειρο τη βοήθειά του. Αυτή ήταν η μοναδική βοήθεια που μπορούσε να της προσφέρει, απαλλάσσοντάς την από τα βάσανα που περνά αυτόν τον καιρό. Η Μαρία, όμως, είναι σίγουρα πιο κατάλληλο άτομο από τον ίδιο για την αποστολή τούτη. Ναι, σίγουρα είναι. Εκείνη επιλέχτηκε, εκείνη γνωρίζει το Βίλβρετ. Αυτός θα πήγαινε εκεί με την προϋπόθεση πως θα

βρισκόταν στο πλάι της. Όχι, δεν υπήρχε περίπτωση να δεχθεί κάτι τέτοιο. Αλλά και πάλι, από την άλλη, κινδυνεύει...

«Δώστε μου λίγο χρόνο να το σκεφτώ, σας παρακαλώ... Δεν το είχα υπολογίσει έτσι.»

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χρόνο έχεις...»

Άρχισε να κόβει σβούρες γύρω από τον εαυτό του. Δεν ήξερε τι να αποφασίσει και το δίλημμά του δεν ήταν ηθικό. Δεν τον ένοιαζε σχεδόν καθόλου το τι θα απογίνει το Βίλβεντ. Εκείνος ήθελε απλά να βρίσκεται με τη Μαρία, ζωντανός. Να μπορέσει χαρεί τη ζωή μαζί της. Εάν δεχόταν τους όρους τους, να μην θα έσωζε τη Μαρία, αλλά υπήρχαν περισσότερες πιθανότητες να αποτύχει ο ίδιος. Άρα, θα έμενε εγκλωβισμένος ή θα χανόταν για πάντα μέσα στο Βίλβεντ περιμένοντας την αγάπη του σε έναν κατεστραμμένο ίσως κόσμο.

Εάν πάλι έμεναν τα πράγματα όπως ήταν, θα προσπαθούσε να κάνει όσο μπορούσε υπομονή, βασισμένος στις πιο εξελιγμένες δυνάμεις της Μαρίας, ως πιο πεπειραμένη μάγισσα. Θα τα κατάφερνε πιο εύκολα από εκείνον, είναι γεγονός αυτό. Από την άλλη, μπορεί και να μην κινδυνεύει στ' αλήθεια. Τα όνειρα είναι όνειρα. Άγνωστη η φύση τους...

«Δεν γίνεται είπαμε να μη γυρίσει κάποιος πίσω...», σχεδόν μονολόγησε με το κεφάλι σκυφτό μη περιμένοντας απάντηση, αλλά ακούστηκε από κάποιον ένα ξερό 'όχι'.

«Εάν φέρετε κάποιον άλλον πίσω;»

«Πες μας εσύ ποιον. Ποιον επιλέγεις;» ρώτησαν ειρωνικά.

«Έχετε δίκιο...» απάντησε κατανοώντας πως δεν ήταν στο χέρι του αυτή η απόφαση. Και σαν να τον έσπρωξε κάποιος από μέσα του να συνεχίσει, πρόσθεσε κάτι που δεν ήξερε εάν ήθελε να το πει. «Δεν δέχομαι λοιπόν. Η Νιλί είναι πολύ καταλληλότερη από εμένα... Θα επιστρέψω στον κόσμο μου, αλλά θα ήθελα πρώτα να μου απαντήσετε σε μερικές ερωτήσεις. Αν γίνεται και το επιτρέπετε...»

«Αναλόγως.»

«Ποιοι είναι οι κανόνες που δεν επιτρέπουν να μπαίνει κάποιος ζωντανός στο Βίλβεντ, εφόσον γνωρίζει για αυτό; Οι κανόνες αυτοί ορίζονται από εσάς, από τον κόσμο τον ίδιο ή κάποιο ανώτερο ον; Αναφέρεστε σε κάποιον;»

«Μεγάλη κι άκομψη η περιέργειά σου, νεαρέ...». Δεν είπαν κουβέντα παραπάνω.

«Μάλιστα...» απάντησε δίχως να του αρέσει ο τρόπος που τον αντιμετώπιζαν. «Εάν υπάρξει περίπτωση να γυρίσει πάλι εδώ η Νιλί, σε τι σώμα θα γυρίσει; Πού βρίσκεται αυτήν τη στιγμή το σώμα της;»

«Ω, τώρα... σάρκα, τα σώματα κι ο Εν, ενεοί κατά Μώσα, τ' άκρα σα ρωτώ!» είπαν και οι τρεις ταυτόχρονα.

«Τι; Νέοι κατά τι;». Κανείς τους δεν απάντησε, παρά ένας από αυτούς χασκογέλασε διακριτικά, σαν να έκρυβε κάποιο γρίφο η απάντησή τους. «Θα μου πείτε;», αποκρίθηκε αρχίζοντας να νευριάζει... «Εάν όλα πάνε καλά, θα τη φέρετε πίσω;» ρώτησε, δίχως ίχνος ικεσίας πλέον. Δεν θα το έπαιξε άλλο καλός μαζί τους. Δεν πα να ήταν οι κλειδοκράτορες του κόσμου όλου, δεν τον ένοιαζε και πολύ πλέον.

«Για κάτι τέτοιο, εξαρτώνται πολλά... Σχεδόν αποκλείεται...» απάντησε ένας από αυτούς, δίχως να δείχνει να τον ενδιαφέρει. Στην απάντησή τους ένωσε πως ήθελε να τους πνίξει. Είναι δυνατόν να του απαντούν τόσο τυπικά, για ένα τόσο ευαίσθητο θέμα; Και ενώ ήταν έτοιμος να βάλει τις φωνές, οι τρεις γέροντες είπαν ταυτόχρονα: «Καλή τύχη, Πεήλπα», δηλώνοντας ξεκάθαρα ότι είχε έρθει η ώρα να τελειώσει εδώ η συζήτησή τους.

Τον περικύκλωσαν ενώνοντας τα χέρια τους και με τις πλάτες τους προς αυτόν, σχηματίζοντας ένα τέλειο τρίγωνο. Στάθηκαν έτσι για αρκετή ώρα και τίποτε δεν συνέβη. Θα περίμενε κανείς πως οι γέροντες θα γίνονταν πάλι φωτεινές

σφαίρες, θα ενώνονταν σε μία μεγαλύτερη που θα περιέκλειε τον Γιώργο και, με κυανές αποχρώσεις, θα τον μετέφεραν στη διάστασή μας. Ή πως η Τρικουέτρα, που ακόμη διατηρούσε το σχήμα της, θα περιστρεφόταν τόσο γρήγορα, που θα δημιουργούσε μια δίνη, θα τον κατάπινε, και, μέσω ενός μαγικού τούνελ, θα τον ταξίδευε προς τον κόσμο του.

Αλλά τίποτε δεν συνέβη. Τίποτε μαγικό δεν ένωσε. Το τρίγωνο, όμως, δεν είχε σπάσει ακόμα. Και δεν θα έσπαγε, εάν δεν μάζευε μέσα του αρκετό χιόνι... Αυτό παρατήρησε ο Πώργος και κατάλαβε. Πως το χιόνι τον κάλυπτε όλο και περισσότερο, σαν να βρισκόταν μέσα στην κλεψύδρα του χειμώνα. Κάπου εκεί θυμήθηκε τη Μαρία που του είχε πει: 'Από νερό γεννιόμαστε, σε νερό πεθαίνουμε. Τα πάντα είναι κύκλος.' Αργά αργά γέμιζε, μέχρι που τον κάλυψε ολόκληρο, και κρύο το χιόνι δεν ήταν...